

Prison Passport

De bizarre autobiografie van een Nederlander die was gewist.

Stefan Struik

Vertaling: Marion Bergen

Copyright© 2021

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise, without the prior written permission of the author.

Disclaimer

All the material contained in this book is provided for educational and informational purposes only. No responsibility can be taken for any results or outcomes resulting from the use of this material.

While every attempt has been made to provide information that is both accurate and effective, the author does not assume any responsibility for the accuracy or use/misuse of this information.

INTRODUCTIE

Mijn naam was Stefan Struik. Ooit.

Ik noem mijzelf nog steeds zo; mijn vrienden en zakenrelaties noemen mij allemaal nog steeds zo; ik ben in 1963 door mijn ouders genoemd en gedoopt als Stefan Struik; maar eigenlijk is mijn naam al een aantal jaren een leugen. Niet omdat ik een bedrieger was of omdat ik mijzelf graag een andere identiteit wilde aanmeten maar omdat mijn Nederlandse identiteit van mij is afgenomen. In 2014 heeft de Cambodjaanse koning mij ook de naam “Heng Ly” gegeven. De Nederlandse autoriteiten besloten in 2018 dat als gevolg van deze extra Cambodjaanse naam mijn oorspronkelijke naam en identiteit gewist moesten worden. In 2020 verleende de Nederlandse koning mij – opnieuw – de Nederlandse nationaliteit maar alleen als Heng Ly, geboren te Rotterdam, Nederland, zoon van Tino Struik en Joke Wortelboer.

Hoe kon dit allemaal gebeuren?

Een verkeerde keuze maken in mijn leven en verliefd worden op de verkeerde persoon.

Het tweede decennium van het nieuwe millennium bracht mij een ongelofelijke reis van liefde, verraad, opsluiting in een van de meest afgelegen gevangnissen van Azië, verlies van identiteit en een lange strijd tegen de vooroordelen van een onvolmaakt juridisch systeem.

De regering van mijn thuisland nam mijn paspoort af en verwijderde mijn oorspronkelijke identiteit uit de registers. “Om welke reden?” vraag je je misschien af. “Vanwege een misdaad? Of misschien het ontplooiën van terroristische activiteiten?”

Maar niets van dat alles. Ik heb geen mens kwaad gedaan. Ook heb ik geen misdaad begaan welke strafbaar is onder de Nederlandse wetgeving of onder welke wetgeving dan ook, behalve onder

Cambodjaanse wetgeving. Maar wat voor de Nederlandse autoriteiten telde was de “mis-daad” van het legaal hebben van twee originele paspoorten.

Ik ben Nederlands burger met een Nederlands paspoort, geboren in Nederland bij Nederlandse ouders. Echter in 2014 heb ik legaal het staatsburgerschap van een ander land aanvaard: Cambodja. Dit heb ik gedaan om het bezit van landbouwgrond welke ik had gekocht te beschermen. Helaas raakte ik als liefdespartner van een Vietnamees - buiten mijn medeweten om - betrokken bij een gecompliceerde en afschuwelijke kindermisbruiksituatie in Cambodja door mijn ex-vriend. Dit creëerde een bizarre cocktail van gebeurtenissen waarbij ik terecht kwam tussen de wielen van twee elkaar niet begrijpende en totaal verschillende overheidssystemen.

Ik belandde in de meest primitieve en afgelegen gevangenis van Cambodja en moest tevens verscheidene financiële verliezen incasseren, allemaal voor een misdaad die ik niet begaan had en pas van op de hoogte kwam via Facebook samen met tientallen miljoenen Vietnamezen, maar wel op een moment dat in Cambodja verder nog niemand anders er iets van wist behalve mijn toenmalige Vietnamese vriend. Ik had op dat moment de ondersteuning van autoriteiten in mijn thuisland, Nederland, meer dan ooit nodig. Maar het bleef akelig stil; een stilte die bijna 5 maanden duurde.

Hoe reageren we, als onze definitie van onszelf – onze nationaliteit en identiteit – wordt afgenomen door een systeem dat eigenlijk ingesteld is om ons te beschermen?

Wat moeten we doen wanneer, in plaats van ons te beschermen, het systeem ons afwijst en ons aan ons lot overlaat?

Dit is mijn verhaal.

Inhoudsopgave

• Hoofdstuk EEN: Liefde. Verraad. Giang.	5
○ Do Thi Chau Giang	6
○ Kim	8
○ Bergafwaarts	14
○ Het ware verhaal	17
○ Gevangenisstraf	26
○ Mondulkiri Prison	29
○ Hersentumor	31
• Hoofdstuk TWEE: Verhalen uit de Gevangenis	35
○ Laatste Oordeel	37
○ Mijn nieuwe thuis, Mondulkiri Prison	40
○ Gevangeniszellen	41
○ Wake-up calls	42
○ 1m ² Badkamer	43
○ God is niet verstoord	46
○ Ni Wanleang, Mijn Ontbijt Lady	47
○ Opzettelijk ziek	50
○ Nieuwe regels	52
○ Gevangenis vrienden	53
○ Khamray	54
○ Poon	57
○ Smey	59
○ De eenogige gevangene	59
○ Nieuwe gevangenen	61
○ Zwarte Magie	63
○ Seks op de binnenplaats	65
○ De oversekste transgender	66
○ Oud en Nieuw en Khmer Nieuwjaar	68
○ Voor aap	71
○ Yoghurt en geweren	71
○ Afsluitende maanden	73
○ Het Begin van het Gevecht voor Mijn Identiteit	73

• Hoofdstuk DRIE: Tjebbes	75
○ Mijn zus, mijn moeder en mijn event team	76
○ Jochanan	77
○ Recht op Consulaire Bescherming	80
○ Gered door Tjebbes?	84
○ Een gevaar voor de Nederlandse publieke orde	89
○ Het Besluit van de Koning	90
○ En we noemen hem...	90
○ Gevangen op Changi Airport	91
○ Maleisische, Thaise, Cambodjaanse en Nederlandse gewoonten	92
○ Draaiingen en wendingen	94
○ Dung dood	95
○ Veroordeling	96
• Hoofdstuk VIER: De Toekomst van Staatsburgerschappen	101
○ Staatsburgerschap en nationaliteit	102
○ De toekomst van staatsburgerschappen	103
○ De Evolutie van de Wereld	104
○ Een droom om te verenigen	110
• TOT SLOT: De Staatsburgerschap Agenda	113

HOOFDSTUK EEN

LIEFDE. VERRAAD. GIANG.

Mijn naam is Stefan, of Stefanus zoals ik oorspronkelijk gedoopt ben. Je kunt veel over mij zeggen maar niet dat ik een doorsnee Nederlandse man ben.

Ik heb vele interesses, ik ben gezegend met een grote nieuwsgierigheid en ik beschouw mijzelf als een tamelijk avontuurlijk ingestelde persoonlijkheid. Maar, de gebeurtenissen welke plaatsvonden tussen 2014 en 2020 hebben ertoe geleid dat ik regelmatig aan mijzelf heb getwijfeld. Ik maakte vele fouten en vele malen slaagde ik er niet in mij te realiseren dat ik in de val liep.

Laten we beginnen in 2014.

Ik woonde meer dan vijf jaar in Singapore voordat mijn Nederlandse landbouw achtergrond, mijn “wortels” mij naar Cambodja brachten. Ik kocht mijn eerste 30 hectaren landbouwgrond in de heuvelachtige provincie Mondulkiri, de grootste provincie in landmassa maar tevens de dunst bevolkte provincie van Cambodja, bekend om haar watervallen, wilde olifanten, inheemse stammen en rode vulkanische bodem. Het was de meest ideale locatie voor de vestiging van de eerste cacaoplantage in de geschiedenis van het Koninkrijk der Wonderen.

Echter mijn consultant adviseerde mij om mijn eigendomsrecht op mijn land te beschermen door Cambodjaans burger te worden. Ik was als buitenlander niet gerechtigd om land voor meer dan 49% te bezitten. Als Cambodjaan zou ik dat wel zijn. Er gingen legio verhalen de ronde over buitenlanders - vooral Japanners en Koreanen - die door zakenpartners bedrogen waren en al hun land hadden verloren. Het was niet veilig om land te kopen waar je niet voor de meerderheid eigenaar over was.

De procedure was niet gecompliceerd. Volgens mijn consultant kon ik het beste Cambodjaan worden met een Khmer naam. Dit zou mij goed beschermen tegen verdere fraude. Een buitenlandse naam onder contracten zou Cambodjaanse bedriegers aantrekken als motten naar een buitenlamp. En zo geschiedde: de Cambodjaanse koning verleende mij de naam, Heng Ly.

Op een reis door buurland Vietnam in 2015 ontmoette ik een Vietnamese man genaamd Nguyen Thanh Dung. Hij was charmant, hij was sexy, hij was intelligent en ik bewonderde hoe hij alle moeilijkheden uit zijn jeugd van jaren seksueel misbruik door zijn oom en fysiek misbruik door zijn stiefmoeder had overwonnen. Ik was tevens onder de indruk van de manier waarop hij zorgde voor de zevenjarige dochter van zijn halfzus en haar begeleidde om de beste van haar klas te worden.

Ik werd verliefd op hem en we begonnen een relatie.

De eerste paar weken en maanden waren geweldig. Hij was een geweldige partner. Hij vond mij leuk, respecteerde mij en ik dacht dat hij eerlijk was en altijd de waarheid vertelde. We hadden een mooie en opwindende relatie met hier en daar wat hobbels tot het moment dat ik een appartement voor hem huurde in Ho Chi Minh en hij hier ook familieleden wilde laten wonen.

De beslissing om zijn in problemen geraakte 25-jarige nicht Giang bij hem in het appartement in te laten trekken, bleek achteraf een fatale fout. Het veranderde mijn leven voor altijd. Ik heb ontdekt dat – in het leven – het soms de meest kleine en onbeduidende dingen zijn die een grote impact op ons levensverhaal blijken te hebben.

Do Thi Chau Giang

Giang was mooi, verlegen en tenger. Ze sliep iedere dag tot in de middag. Ze was berooid teruggekomen uit de noordelijke stad Hanoi. Ik vroeg Dung om voor haar een baan te zoeken zodat ze ook in de hoofdstad haar eigen geld kon gaan verdienen maar ze gaf aan een

online baan te hebben bij een Amerikaans bedrijf waarvoor ze meestal 's-nachts aan het werk was. Dat verklaarde waarom ze altijd zo laat opstond de volgende dag. En ook al klonk het verhaal volkomen logisch; ik had moeten weten dat er meer achter zat dan op het eerste oog leek. Achter het verlegen en tengere uiterlijk ging een sadistische, genadeloze en egoïstische kleine duivel schuil.

Toen Dung haar voor het eerst meebracht had ik er in eerste instantie geen problemen mee. Ik was gelukkig omdat het betekende dat we meer gezelschap in het appartement zouden hebben en het niet leeg en eenzaam zou zijn voor Dung als ik weg was op mijn regelmatige reizen naar Singapore, Holland of Cambodja. Ik had echter geen idee van wat er zich afspeelde terwijl ik weg was.

In het begin was alles leuk en aardig. Maar na verloop van tijd kwam haar ware zelf steeds meer naar buiten. Zoals niemand de waarheid voor altijd verborgen kan houden kon ook zij haar ware aard niet altijd schuilhouden. Het begon allemaal toen een van Dung's neven genaamd Tuan, 22 jaar, ook bij ons in het appartement kwam wonen. Hij had wat mentale problemen. Gedurende de twee maanden dat hij bij ons woonde werd zijn gedrag alsmaar vreemder. Het verergerde met de dag. Hij kon bijvoorbeeld voor het raam staan en scherp gefixeerd en geagiteerd naar buiten kijken. Hij zei dat er geesten in de straat waren die hem zouden aanvallen als hij naar buiten zou gaan.

Omdat we maar twee slaapkamers in het appartement hadden moesten we Tuan helaas in dezelfde slaapkamer als Giang laten slapen. Dit gaf haar de ruimte en de mogelijkheid om wat van haar sadistische ideeën op hem uit te voeren. Een keer had hij een ernstige wond aan de zijkant van zijn hoofd waar ook een gedeelte van de haren uit getrokken was. Giang beweerde dat hij de wond zelf had veroorzaakt, dat hij zich die nacht heel raar gedroeg en zijn haren zelf uitgetrokken had. Later kwam ik erachter dat Giang hem vruchtensap vermengd met de harddrug methamfetamine (ook wel crystal meth genaamd) had laten drinken. Dit was de daadwerkelijke verklaring waarom hij last kreeg van afschuwelijke hallucinaties en zich zo vreemd en grillig begon te gedragen. Na twee maanden konden we hem niet meer

hanteren en hebben we hem naar een psychiatrische opvang moeten brengen.

Giang was intussen maar net begonnen: ze had nog duizenden andere ideeën achter de hand.

Behalve voor Giang en Tuan zorgde Dung ook voor Tam, de zevenjarige dochter van zijn halfzus. Tam's moeder Kim kon tijdelijk niet voor haar zorgen en Dung nam haar onder zijn hoede. Hij was dol op de kleine meid. Hij kocht schoolboeken voor haar, probeerde ervoor te zorgen dat ze naar een goede school ging en was altijd bezig om haar nieuwe dingen te leren. In de maanden dat ze bij ons woonde hield ze er altijd van om een bad te nemen, een privilege en een luxe die ze bij haar moeder thuis niet had. En wederom hadden we vanwege het feit dat er maar twee slaapkamers waren in het appartement ook hier geen andere keuze dan haar in Giang's kamer te laten slapen. We zouden later ontdekken dat Giang elke gelegenheid aangreep om haar kwade plannen te botvieren op elke persoon buiten zichzelf en haar een keer dwong om de crystal meth te roken. Ze dreigde de zevenjarige Tam wat aan te doen als ze er met iemand over zou spreken. Terug in haar moeders veilige armen sprak het meisje over haar ervaring met Giang. Dit was in augustus of september 2016 en na een confrontatie tussen Kim, Dung en Giang, werd Giang met veel kabaal uit ons appartement gezet. Toen ik terugkwam van mijn zakenreis naar Holland viel het me op dat Giang afwezig was. Dung vertelde mij niets over wat er zich had afgespeeld. Hij dekte het wederom af met een van zijn vele maar zeer geloofwaardig gebrachte leugens. Liegen was Dung's tweede natuur. En vanwege zijn hoge intelligentie was het voor hem mogelijk om ook heel consequent en overtuigend te blijven in zijn vele verhalen.

Kim

Kim, Tam's moeder, was het volgende lid van de vreemde familie van Dung die ik ontmoette. Maar de vriendschap die Kim en ik op een gegeven moment hadden bleek later allemaal schijn. Alles werd een steeds grotere puinhoop.

Vraag je je ooit af hoe het is om door lijm te lopen, of vast te zitten in drijfzand? Mijn omgang met Dung's familie leek daar erg veel op. Elke keer als ik me omdraaide en elke poging die ik deed; er was altijd iets dat op mij wachtte om mij nog verder in de kloof van emotionele stress en financiële verliezen te gooien.

Liefde had deze keer een hoge prijs.

En er was meer.

Kim, Dung's halfzus leerde mij een les die ik me van mijn leven niet meer zou vergeten. Terugkijkend weet ik dat het een slecht idee was om Dung toe te staan zoveel familieleden in ons appartement te laten wonen en in ons leven toe te laten.

Dung was geboren in 1982. Zijn vader was een Taiwanese soldaat die nog voor zijn geboorte terugkeerde naar Taiwan en niets meer van zich liet horen. Dung's moeder kon niet voor hem zorgen. Ze bracht hem onder de hoede van haar zus, de moeder van Kim. Voor zover ik begrijp was Kim haar enige dochter. Ik schat haar ongeveer 10 jaar ouder dan Dung.

Dung's biologische moeder kreeg nog twee andere kinderen. Een andere zoon (die later wegens drugsmokkel in de gevangenis belandde) en een dochter. De laatste kreeg op haar beurt zelf een dochter: Giang.

Toen Kim's vader overleed werd de financiële situatie van het gezin, waar Dung deel van uitmaakte, steeds nijpender. Ze kwamen in extreme armoede terecht gevolgd door een hoop fysiek geweld door Dung's gefrustreerde stiefmoeder. Vanaf zijn achtste jaar werd Dung tevens jarenlang seksueel misbruikt door een oom. De stiefmoeder wist ervan maar ondernam geen actie, waarschijnlijk omdat de oom het gezin gedeeltelijk financieel ondersteunde. Uiteindelijk, toen Dung zestien jaar was, hielp Kim Dung om het ouderlijk huis te verlaten en bij een bejaard stel met een restaurant in de grote stad Ho Chi Minh in te trekken.

Dit was een compleet verstoorde familiesituatie. Ik had geen idee wat ik me hierdoor, met Dung op de hals had gehaald. Ik liep er met open

ogen in. Ik was enorm verliefd en ik faalde erin waarschuwende signalen op te pikken. Het duurde niet lang voordat de echte problemen zich begonnen aan te dienen.

In de eerste paar maanden van 2015 – het beginstadium van mijn relatie met Dung – was ik op mijn plantage in Cambodja. Ik was daar net een grote cacaoplantage begonnen en was geregeld op de locatie. Op een dag terwijl ik op de plantage was kreeg ik een bericht van Dung dat een “echtgenoot” van Kim in de problemen was geraakt bij een casino op de grens van Vietnam en Cambodja. Volgens hen gingen de zaken niet volgens plan en de zogenaamde echtgenoot had een gokschuld opgebouwd en werd vastgehouden in het casino. Hij moest hieruit gered worden dus gaf Dung aan dat hij er naar toe moest rijden op zijn motorfiets, midden in de nacht om hem te helpen.

Hier had ik al nattigheid moeten voelen. Dat was helaas niet het geval: wachtend op verdere berichten van Dung, viel ik die nacht uiteindelijk in slaap.

De volgende ochtend kreeg ik ineens een bericht van Kim dat Dung bij het casino was aangekomen maar dat haar “echtgenoot” er vandoor was gegaan en dat de mensen van het casino nu Dung vasthielden in zijn plaats. Ze voegde toe dat men een compensatie eisten van \$ 10.000,- voordat ze hem zouden laten gaan; de gokschuld van haar “echtgenoot”. Deze moest voldaan worden voordat mijn vriend weer vrijgelaten zou worden.

Dit was op een zondagmorgen. Ik raakte in paniek want waar haalt een normaal mens een dergelijk bedrag vandaan op een zondagmorgen, zeker als de banken gesloten zijn? Ik peinsde. Uiteindelijk zei ik tegen Kim dat ze moest proberen om de mensen van het casino te overtuigen dat op zondag de banken gesloten zijn gedurende het weekend en dat we moesten kijken naar mogelijke alternatieve oplossingen. In plaats daarvan begon ze me foto's van Dung op een kale vloer in een lege ruimte te sturen om me te laten zien hoe erg de situatie was. Men mishandelde Dung niet; ze hielden hem vast in die lege smerige ruimte zonder voedsel of water. Kim werd echter op de een of andere manier toegestaan om hem te bezoeken en heimelijk foto's te nemen.

Waarom had ik niet door dat ze een spelletje met me speelden. Ze werkten in op mijn emoties om mij geld af te troggelen. Ik geef toe dat ik ronduit dom was op dat moment. Ik was verliefd. Maar we doen allemaal domme dingen omwille van liefde, toch?

Heel vroeg in de volgende ochtend informeerde ik Kim dat ik met het geld dat ik op dat moment contant had die kant op zou rijden en dat ik voor het overige deel een transfer met mijn credit card zou maken als ik gearriveerd was. De reis zou zeven uur duren en ik verwachtte rond het middaguur aan te komen. Toen ik dat zei reageerde Kim dat een rijke Koreaanse oud-werkgeefster van Dung de vorige avond “in de bres gesprongen was” en de situatie inmiddels had opgelost. Ze zei dat deze mysterieuze oud-werkgeefster het bedrag betaald had en dat Dung vrij en op de weg terug was naar Ho Chi Minh.

Ik herinner me dat Dung me een aantal keren verteld heeft over deze Koreaanse wat waarschijnlijk de reden is dat hij deze persoon als fictieve “tussenpersoon” wilde gebruiken. Logisch: niet iedere rijke werkgever kan zomaar ineens opduiken voor een oud-werknemer en dan ook nog midden in de nacht, zelfs niet als hij naast de deur woonde. En dan ook nog even zomaar \$ 10.000,- lenen?

Dat gebeurt zelfs niet in de meest vreemde tv shows.

Ik was hoe dan ook veel te naïef. Ik heb één zeer slechte gewoonte: mensen die dicht bij mij staan veel te gemakkelijk vertrouwen. Ik wil altijd het goede in mensen zien en neger de slechte kanten zonder mijzelf te beschermen. Kim en Dung waren verfijnde leugenaars. Ik gaf Dung \$ 10.000,- om de fictieve oud-werkgeefster terug te betalen.

Maar zelfs daarna waren Kim en Dung nog niet klaar met me.

In maart 2015 vertelde Dung me dat er bij hem een gevaarlijke hersentumor groeide, dat hij onmiddellijk geopereerd moest worden en dat hij in het ziekenhuis was. Deze keer werd ik achterdochtig. Waarom viel hij van het ene ongeluk in het andere? Was hij vervloekt? Ik peinsde. Ik was radeloos. Ik begon dingen te onderzoeken. Op een dag had ik ze, met een beetje geluk. Kim